

Илија Нанић (Жегар, Обровац, 17. вијек - 18. вијек) је био један од вођа буне у сјеверној Далмацији.

У буни буковачких Срба у Далмацији 1704. године, Нанић је као старјешина Жегара, уз [Петра Јагодића Курицу](#) и Жабетић Матију био један од вођа те буне. Марта 1704. Нанић присуствује састанку буковачких старјешина код

[Цркве Св. Петра и Павла](#)

у

[Биевичином Селу](#)

, гдје је уз Курицу и Жабетића изабран за једног од вођа буне. Један је од „потписника“ писма којим се позива на буну код Книна, Дрниша, Шибеника, Скрадина. На тај позив једино се нису одазвали фрањевци, зато што је на челу буне био православни свештеник (Курица) и што је уперена против католичке државе. Када су Млечани послје успјели разбити јединство међу побуњеницима, Нанић се са споменутом двојицом склања у Лику. Млетачка власт их проглашава издајницима, осуђује на смрт, одузима имовину и пали куће. Године 1705. дошло је до промјене провидуре у Задњу који има обећава слободу, те се они враћају. Након повратка Нанићева судбина није позната [1].

Референце

1. 1.^ Јован Радојчић, Срби западно од Дунава и Дрине : биографије (2. том, стр. 928) ; Нови Сад : Прометеј (2009), ISBN 978-86-515-0316-3